

samme fordring. Justitsministeriet finder, at den erhvervsdrivende i almindelighed allerede efter få for-gæves rykkere bør tage stilling til, om der i stedet skal søges indgået en aftale om henstand, eller om sagen skal indbringes for retten med henblik på tvangsmæs-sig inddrivelse.

3.2. Det foreslås, at regler om rykkergebyrer mv. indsættes i renteloven, som indeholder regler om mo-rarente, løbende provision og lignende ydelser, hvis størrelse afhænger af, hvor lang tid der går fra den sid-ste rettidige betalingsdag, og til betaling sker.

Det foreslås endvidere, at de nye regler skal gælde for rykker- og inkassogebyrer vedrørende fordringer på formuerettens område. Uden for formuerettens om-råde falder navnlig den offentlige ret, strafferet, per-sonret, familieret og arveret. Det betyder i praksis navnlig, at lovforslaget ikke vedrører offentlige myn-digheders opkrævning af rykkergebyrer i forbindelse med inddrivelse af krav af offentligtretlig karakter.

Der findes flere bestemmelser i lovgivningen om, at offentlige myndigheder kan kræve gebyr for udsen-delse af rykkerbreve. De gældende lovregler på det of-fentligtretlige område afviger i nogen grad fra, hvad der gælder for formueretlige krav, idet offentlige myndigheder i en række tilfælde kan kræve et højere rykkergebyr. Baggrunden for, at der er forskel på er-hvervsdrivendes og offentlige myndigheders mulig-heder for at kræve rykkergebyr, er bl.a., at det offent-lige ved udførelsen af forvaltningsopgaver mv. — f.eks. ved ydelse af tilskud — normalt ikke selv kan »vælge« sine skyldnere, og i modsætning til private kreditorer har offentlige myndigheder ofte heller ikke mulighed for at afbryde forholdet til den pågældende skyldner.

3.3. Lovforslaget regulerer størrelsen mv. af ryk-kergebyrer og inkassogebyrer, men ikke spørgsmålet om den erhvervsdrivendes mulighed for at få erstat-ning for salærudgifter mv., hvis sagen er blevet over-sendt til tredjemand (inkassobureau mv. eller advo-kat) med henblik på inddrivelse på den erhvervsdri-vendes vegne. Ifølge et EU-direktiv fra 2000 om be-kæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (direktiv 2000/35), skal det imidlertid ved handelsaf-taler mv. sikres, at kreditor kan få erstatning for rime-lige inddrivelsesudgifter, hvis modparten ikke betaler rettidigt. I forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv vil Justitsministeriet overveje behovet for ge-nerelle lovregler, der også gælder i forbrugerforhold, om adgangen til at kræve betaling for rimelige salær-udgifter mv. til tredjemand i forbindelse med udenret-lig inddrivelse. Direktivet skal være gennemført i medlemsstaterne inden den 8. august 2002.

3.4. Lovforslaget er på den anførte baggrund og i lyset af den foreliggende klagenævns- og domstols-praksis udformet således, at der i renteloven fastsættes et loft over rykkergebyrer på 100 kr. pr. rykkerskrivel-se samt et loft over inkassogebyrer på 100 kr., således at kreditor får ret til at kræve disse beløb, uanset om beløbet i det konkrete tilfælde svarer til kreditors fak-tiske udgifter, og uanset om gebyret har hjemmel i parternes aftale.

Der er som nævnt tale om et loft over rykkergeby-rers størrelse, og der er således ikke noget til hinder for, at kreditor kan vælge at kræve et mindre beløb end 100 kr. Omvendt gives der med lovforslaget hjemmel til at kræve et gebyr på 100 kr. i alle tilfælde, uanset hvilke konkrete omkostninger kreditor har haft.

Skyldes det blot en forglemmelse eller lignende, at skyldneren ikke har betalt til tiden, vil det som regel være nok at rykke én gang. Er det nødvendigt med fle-re rykkere, vil det ofte skyldes, at forbrugeren ikke kan betale. Ved fremsendelse af flere rykkerbreve kan kreditor bl.a. advare skyldneren om omkostningerne, hvis der iværksættes retslig inkasso. Har forbrugeren efter fremsendelse af flere rykkerbreve stadig ikke be-talt, tjener det imidlertid normalt ikke noget rimeligt formål, at den erhvervsdrivende blot bliver ved med at sende rykkerskrivelser. I stedet bør der enten søges indgået en aftale om henstand og afdragsvis afvikling af gælden eller skrives til sagsanlæg eller tvangsmæs-sig inddrivelse gennem fogedretten, hvis betingelser-ne herfor er opfyldt.

Det foreslås på denne baggrund at supplere bestem-melsen om et loft over rykkergebyrets størrelse for så vidt angår den enkelte rykkerskrivelse med regler om, hvor mange rykkere den erhvervsdrivende kan kræve betaling for. Det foreslås, at den erhvervsdrivende skal kunne kræve gebyr for op til 3 rykkerskrivelser, således at det samlede rykkergebyr højst kan blive på 300 kr. Hertil kommer eventuelt et inkassogebyr på 100 kr., hvis sagen overdrages til advokat eller inkas-sobureau mv.

Skyldneren bør endvidere sikres en rimelig frist til at reagere på en rykkerskrivelse. Det foreslås derfor, at den erhvervsdrivende kun kan kræve betaling for en ny rykkerskrivelse, hvis der er gået mindst 10 dage fra afsendelsen af den første (eller anden) rykkerskrivel-se. Efter lov om inkassovirksomhed, der regulerer er-hvervsmæssig inddrivelse af fordringer for andre, er det som hovedregel i strid med god inkassoskik, så-fremt inkassobureauer mv. ikke i påkravsskrivelser giver skyldneren en frist på mindst 10 dage til at indfri fordringen, jf. lovens §§ 10 og 11.